

CANTUS FIRMUS

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

31 D'OCTUBRE DEL 2017

No conec la paraula ‘resignació’

1. Quan escric aquestes ratlles, la meva impressió –potser quan siguin llegides serà una evidència– és que el govern de la República té una escassa capacitat de control polític del país i, per tant, de fer efectiu l’encàrrec que divendres li va fer el Parlament de posar en marxa la llei de la transitorietat. Ja no té el comandament dels Mossos, ja s’havia perdut el de les finances i cal veure què passa a la resta d’àrees administratives. No acatar els decrets d’ocupació dictats amb el pretext de l’article 155 pot no tenir cap conseqüència pràctica.

2. Vist ara, em sembla clar que la convocatòria dijous passat d’eleccions per part del president Carles Puigdemont ajornant la DI podia haver estat un gest intel·ligent per mantenir la iniciativa política del Govern, conservar una certa simpatia internacional i intentar desbordar i afeblir l’aplicació de l’article 155. I, no menys rellevant, evitar un risc feaent de vessament de sang.

3. Tot i que l’argument públic per no convocar eleccions va ser la manca de garanties d’aturar res per l’altra part, tinc el convenciment que la raó de fons va ser, primer, l’amenaça de trencament del Govern, sobretot explicitada per ERC. I, després, la irritació que aquesta possibilitat va causar en l’independentisme més enervat, que ho va considerar una traïció. Així s’entén millor la decepció del conseller Santi Vila i la seva coherent dimissió, una pèrdua estúpidament aplaudida com si la transversalitat útil només fos la que pot aportar la condescendència –mai no corresposta– amb els comuns.

4. La DI de divendres va acabar sent un gest valuós de dignitat democràtica, sí, però mentre ens abraçàvem emocionats, intentant alleujar la tensió dels dies anteriors, el fet és que cedíem la iniciativa a Rajoy.

5. Crec que aquestes darreres setmanes ha fallat que diguéssim tota la veritat sobre el punt on érem. L’eufòria per la capacitat de mobilització constant ha obnubilat la capacitat d’anàlisi i de crítica, tan necessàries en situacions límit com les que hem viscut. I ja se sap que el paper ho aguanta tot, fins que els fets el converteixen en paper mullat.

CRISTINA CALDERER

.....
La DI va ser un gest valuós de dignitat democràtica, però mentre ens abraçàvem el fet és que cedíem la iniciativa a Rajoy

6. No estic gens d’acord amb les anàlisis que reserven tota la raó pràctica a l’estat espanyol i la raó simbòlica al sobiranisme. La constant i creixent mobilització del sobiranisme, els resultats electorals i les majories democràtiques que se’n desprenen també són una raó pràctica. I la raó d’estat també es fonamenta en la violència simbòlica. En tot cas, hi ha col·lisió entre dues raons pràctiques i dues raons simbòliques.

7. També penso que l’unionisme ha fet avenços significatius en la seva voluntat de fracturar el país, exacerbant la idea d’una inevitable ruptura sentimental associada a la secessió. A més, això ha desfermat la ultradreta, encara que la seva violència no li passa comptes. Per això cal combatre aquesta idea de ruptura i, en tot cas, s’ha d’insistir en la diferència de llenguatge, inclús en l’independentisme i excloent en els discursos de l’unionisme.

8. Les eleccions del 21 de desembre són un desafiament que cal estudiar amb tanta responsabilitat com rapidesa. Des d’una coherència estricta, caldria rebutjar la convocatòria. Però des del reconeixement de l’ocupació autoritària de fet, s’ha de considerar amb quines garanties mínimes de joc net s’hi podria participar i com ho hauria de fer l’independentisme per seguir-se carregant de raons.

9. No puc acabar sense reconèixer el valor, determinació i compromís del president Carles Puigdemont i els seus ministres. Recordo haver dit i escrit que fins que no tinguéssim polítics disposats a anar a la presó, no ens en sortiríem. I si no és la presó, l’exili. Ara sé que guanyarem.

10. I, finalment, he consultat el meu diccionari personal i no hi he trobat la paraula *resignació*.